

taller de creació

Jordi Reixach i Masachs va néixer a Sant Joan les Fonts (la Garrotxa) el 28 de novembre de 1966. Va estudiar al Seminari Interdiocesà del 1989 al 1995. Ordenat de diaca el 1995, fou enviat a estudiar a Roma, on es llicencià en teologia moral per la Pontifícia Universitat Gregoriana. Va ser ordenat de prevere el 1997. Ha exercit de vicari a les parròquies de Sant Esteve, d'Olot, i Sant Josep, de Girona. Ha estat consiliari de Moviments de Joves i Pastoral Universitària, a més de delegat de Pastoral de Joves. Ha estat rector de Fornells de la Selva i de Sant Salvador d'Horta, a Girona, i actualment és rector de les parròquies de la Mare de Déu dels Àngels - Monestir i de Santa Maria Assumpta, de Sant Feliu de Guíxols. Col·labora habitualment al setmanari *Àncora*, de Sant Feliu de Guíxols, i a la *Revista del Baix Empordà*.

Silenci

Vaig pujar els graons de l'escalinata que dóna al davant de la porta de l'església de Sant Martí, el Seminari de Girona, amb l'ànim tranquil. Era un cap-tard del mes de novembre i l'aire ja començava a ser fred, encara que aquella no era una tardor com les d'abans, almenys pel que fa les temperatures, i la gent ho comentava –i és que res mai és com abans!–; o potser era per l'efecte de l'estiuet de Sant Martí, no ho sé, i segurament no ho sabrem mai. Vaig obrir la gran porta i vaig entrar.

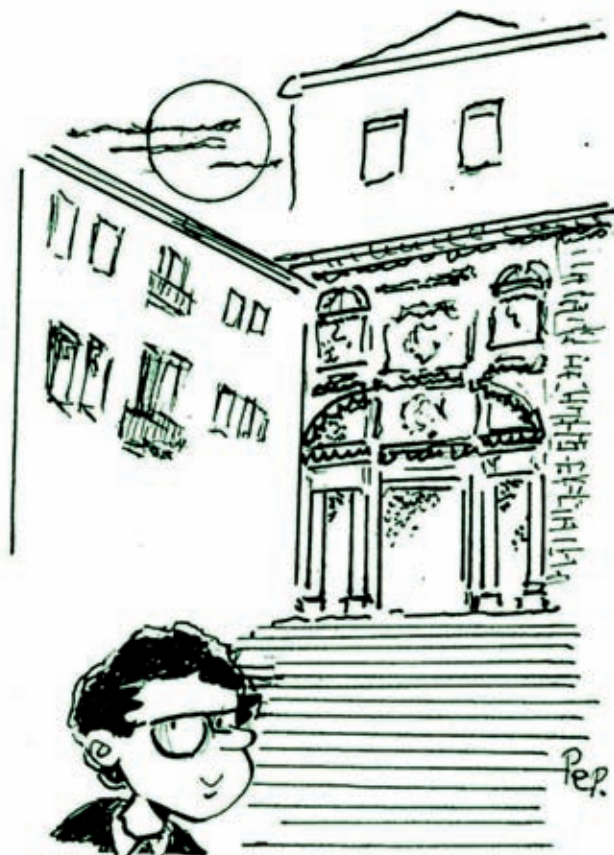
Silenci. L'espai s'obria a l'ampla escala de pedra de Girona, amb aquell to de casa de senyors d'uns segles enrere vinguts a menys. I vaig començar a pujar els graons, amb pas lent. Imposa, l'espai. I és que l'espai marca les situacions que viuen les persones molt més del que ens pensem! Vaig arribar al corredor d'aquell quart pis. Silenci. La buidor de les parets, només trencades per algun quadre piadós, i aquelles quatre plantes verdes constituïen tota la

decoració. La sobrietat i la senzillesa de formes de tot aquell conjunt de parets gruixudes enmig de Girona indicava ja una manera de veure i entendre la vida ben peculiar. Tot un signe. El contrast entre el món de fora i aquella casa m'impactà. Les persones no eren res més que un complement de l'edifici. La vida que es respirava allà era com la d'un hivernacle, on tot estava cuidat i programat. L'espai imposava les seves regles, i obeir-les era la manera de subsistir en aquell entorn. I et configurava. De la història d'aquestes parets no en puc dir gaire res, ni de la vida dels seus estudiants, els seminaristes, ja que aquest no és pròpiament el meu seminari –no hi he estudiat mai, només hi he acudit per a alguna trobada de formació durant les vacances d'estiu o de Nadal–, però també me'l faig meu, amb les seves xacres i alegries.

Jo sóc d'un altre temps i un altre espai. Jo sóc dels del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, amb seu a Barcelona, on un grup de joves dels bisbats de Catalunya vivíem i estudiàvem, per optimitzar recursos i pel creixement humà, deien els bisbes. Amb aires diferents, de gran ciutat, de llibertat –tenim clau del seminari!–, de compartir experiències i vida amb gent diversa –de procedència i de mentalitats, i malgrat que no érem mes de 30–, la vida de comunitat que en resultava era força agradable. Al matí, a classe a la Facultat de Teologia de Catalunya, i a la tarda estudi, formació, pregàries i missa, i algun cop també cinema, conferències o teatre: calia aprofitar la vida cultural de Barcelona. I els caps de setmana, a fer pastoral a les parròquies de cada bisbat, per no perdre les arrels ni la identitat! Érem com molts estudiants de Girona que fan la carrera a Barcelona, ja que al tren ens trobàvem amb molts d'ells els divendres i els diumenges per sofrir les incidències de la RENFE!

El seminari és sempre un pas, una experiència que omple sentits, i obre finestres. Però és quelcom irreal. La vida és sempre molt més que el seminari, i la realitat que et trobes supera tot el que et van dir, o vas estudiar. Això sí, allà ens van donar uns instruments per afrontar amb serenor els esdeveniments i

**“vaig pujar els esgraons de l'escalinata” ...
“la vida que es respirava allà era un hivernacle on tot estava cuidat, programat”**

les circumstàncies amb la pau i la tranquil·litat que ara costen de trobar amb el tràfec diari.

Però aquell casolot de Girona era el punt de contacte. Amb anades i vingudes. I el seu silenci. Un silenci profund i gens feixuc alhora, però que es feia sentir. Era una sensació agradable que m'ha acompanyat, i tant és així que encara avui, després dels anys i de la vida viscuda, aquell silenci resta en el meu interior com un record memorial; i és que el seu silenci m'omplí com una llavor que va madurant i dona fruit.

Jordi Reixach i Masachs